

IV SA/Wa 1887/16, Przesłanki orzeczenia zobowiązującego cudzoziemca do powrotu. - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 2358018

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 15 marca 2017 r.

IV SA/Wa 1887/16

Przesłanki orzeczenia zobowiązującego cudzoziemca do powrotu.

Status:

orzeczenie prawomocne

TEZA aktualna

Wystarczające do wydania orzeczenia zobowiązującego cudzoziemca do powrotu jest wystąpienie jednej z przesłanek określonych w art. 302 ust. 1 pkt 1-16 ustawy z 2013 r. o cudzoziemcach.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący:

Sędziowie

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2017 r. ze skargi V. S. na decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z dnia (...) czerwca 2016 r. nr (...) w przedmiocie zobowiązania do powrotu oraz zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen oddala skargę

Uzasadnienie faktyczne

Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców decyzją z dnia (...) czerwca 2016 r., nr (...), wydaną na podstawie art. 302 ust. 1 pkt 16a, art. 315 ust. 2 pkt 1, art. 318 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, art. 319 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 z późn. zm.) oraz art. 127 § 2 i art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., po rozpatrzeniu odwołania obywatela (...) V. S., utrzymał w mocy decyzję Komendanta Placówki Straży Granicznej w B. z dnia (...) lutego 2016 r., nr (...), orzekającej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu i o zakazie jego ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen przez okres 6 miesięcy od dnia wydania decyzji. W uzasadnieniu podano, że powołaną na wstępie decyzją z dnia (...) lutego 2016 r. Komendant Placówki Straży Granicznej w B. zobowiązał cudzoziemca do powrotu i zakazał mu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen przez okres 6 miesięcy od dnia wydania decyzji. Powodem wydania decyzji było nie opuszczenie przez cudzoziemca terytorium Polski, po wydaniu ostatecznej decyzji o odmowie udzielenia mu ochrony międzynarodowej. W odwołaniu V. S. zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenia art. 348 i art. 351 ustawy o cudzoziemcach oraz art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, poprzez uznanie, że nie zostały wyczerpane przesłanki uzasadniające udzielenia mu zezwolenia na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany, a także naruszenia art. 7, 77, 107 § 3, 11, 80 k.p.a. Organ odwoławczy rozpatrując sprawę ustalił, że w dniu (...) września 2014 r. cudzoziemiec wystąpił z wnioskiem o udzielenie mu ochrony międzynarodowej, z tego powodu, że jako wyznawca (...) pochodzący z (...) obawia się prześladowań na (...) z powodów politycznych, religijnych i etnicznych. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców decyzją z dnia (...) lipca 2015 r. odmówił cudzoziemcowi wnioskowanej ochrony. Rada do Spraw Uchodźców decyzją z dnia (...) grudnia 2015 r., nr (...), utrzymała w mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji. Cudzoziemiec wniósł skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. W dniu (...) stycznia 2016 r. V.S. ponownie wystąpił z wnioskiem o udzielenie mu ochrony międzynarodowej, dołączając opinię psychologiczną. W dniu (...) stycznia 2016 r. cudzoziemiec został zatrzymany przez Funkcjonariuszy Placówki Straży Granicznej w B. z powodu nielegalnego pobytu w Polsce. W związku z powyższym wnioskiem został on przesłuchany w ramach tzw. postępowania uchodźczego z udziałem tłumacza języka (...) i psychologa, który wydał wcześniejszą opinię oraz kolejną opinię z dnia (...) lutego 2016 r. Postępowanie jest w toku. Organ odwoławczy wskazał, że art. 299 ust. 6 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach stanowi, że cudzoziemiec jest obowiązany opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o odmowie udzielenia ochrony międzynarodowej, o uznaniu wniosku za niedopuszczalny, o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, lub decyzja o pozbawieniu go ochrony międzynarodowej stała się ostateczna, a w przypadku wydania decyzji przez organ wyższego stopnia, od dnia, w którym decyzja ostateczna została cudzoziemcowi doręczona. Decyzja Rady do Spraw Uchodźców z dnia (...) grudnia 2015 r. nr (...), utrzymująca w mocy decyzję organu I instancji z dnia (...) lipca 2015 r. o odmowie udzielenia cudzoziemcowi ochrony

międzynarodowej została mu doręczona w dniu (...) grudnia 2015 r. Zatem miał on obowiązek wyjechać z Polski do dnia (...) stycznia 2016 r. Pozostając w Polsce po tym terminie skarżący wyczerpał dyspozycję art. 302 ust. 1 pkt 16a ustawy o cudzoziemcach, zgodnie z którym decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydaje się cudzoziemcowi, gdy została wydana decyzja o odmowie udzielenia ochrony międzynarodowej, o uznaniu wniosku za niedopuszczalny, o umorzeniu postępowania lub decyzja o pozbawieniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej i cudzoziemiec nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie i w przypadku, o których mowa w art. 299 ust. 6 pkt 2. Jak stanowi art. 302 ust. 4 ustawy, odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, jeżeli toczy się postępowanie w sprawie udzielenia temu cudzoziemcowi ochrony międzynarodowej, chyba że cudzoziemiec złożył kolejny wniosek w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej. Natomiast w myśl art. 305 ust. 2 ustawy postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu nie zawiesza się w przypadku, gdy cudzoziemiec złożył kolejnych wniosków w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej. Wobec tego fakt złożenia przez skarżącego kolejnego wniosku nie wstrzymuje biegu postępowania w sprawie zobowiązania go do powrotu, które zostało zasadnie wszczęte przed organem I instancji. Organ odwoławczy podkreślił, iż WSA w Warszawie nie wydał postanowienia o wstrzymaniu wykonania zaskarżonej decyzji Rady do Spraw uchodźców z dnia (...) grudnia 2015 r. Wobec tego wniesienie skargi przez cudzoziemca nie wstrzymało obowiązku opuszczenia przez niego terytorium naszego kraju zgodnie z art. 299 ust. 6 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach, albowiem obowiązek ten wynika z ostatecznej decyzji administracyjnej, której wykonana nie wstrzymuje sam fakt jej zaskarżenia do Sądu, o ile strona z takim wnioskiem nie wystąpi. Przepis art. 302 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach ma charakter obligatoryjny i zobowiązuje organ do wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, jeżeli organy ten stwierdzi, iż w sprawie zachodzą przesłanki wymienione w tym przepisie. Taka konstrukcja normy prawnej, jak podkreślił organ, ma na celu dyscyplinowanie cudzoziemców do przestrzegania przepisów ustanowionych dla zapewnienia kontroli wjazdu i pobytu cudzoziemców. Wobec tego wynikająca z art. 7 k.p.a. zasada, iż sprawę należy załatwić zgodnie z wnioskiem strony o ile nie stoi temu na przeszkodzie interes społeczny uwzględniając słuszny interes strony - doznaje istotnego ograniczenia. Zastosowanie tej zasady nie może bowiem prowadzić do naruszenia przepisów prawa materialnego. Pogląd taki opiera się na założeniu, że zasada powyższa ma zastosowanie tylko w odniesieniu do decyzji opartych na zasadzie uznania administracyjnego, podczas gdy w niniejszym postępowaniu o treści rozstrzygnięcia wprost rozstrzyga przepis prawa materialnego. Jak wskazał organ w art. 303 ust. 1 pkt 1 -13 ustawy o cudzoziemcach zostały wyszczególnione okoliczności stanowiące negatywne przesłanki w przedmiocie zobowiązania cudzoziemca do powrotu. Z kolei art. 348 ustawy określa przesłanki udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt tolerowany ze względów humanitarnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Natomiast art. 351 tej ustawy określa warunki udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt tolerowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zdaniem organu odwoławczego w przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek wskazanych w art. 303

ust. 1 w związku z art. 348 i 351 ustawy o cudzoziemcach. Organ odwoławczy stwierdził, iż rozpatrując sprawę w kontekście postanowień art. 348 ust. 1 i art. 351 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, wskazał, że zasadność udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych czy pobyt tolerowany ocenia jest w niniejszym postępowaniu w kontekście tych samych okoliczności, które skarżący wskazał w postępowaniu o udzieleni ochrony międzynarodowej, jak i w postępowaniu dotyczącym zobowiązania go do powrotu. Okolicznościami tymi miały być obawy strony przed powrotem do kraju pochodzenia z powodu rzekomo doznanych krzywd i represji ze strony różnych podmiotów (...), (...) Służby Bezpieczeństwa, przestępców wymuszających, tzw. okup, nacjonalistów (...)) z powodu jego pochodzenia wyznania religijnego i poglądów społeczno-politycznych, co spowodowało u niego traumę początkującą występowanie zaburzeń psychicznych. Organ podkreślił, iż w tzw. postępowaniach uchodźczych, jak i w postępowaniu w sprawie powrotu cudzoziemiec przedstawił szereg rzekomych zdarzeń i okoliczności bez żadnego materiału dowodowego, które organy obu instancji uznały za niewiarygodne i nie dające podstawę do uznania, że jego powrót na (...) będzie wiązał się z zagrożeniami, o których mowa w art. 348 pkt 1 i art. 351 pkt 1 i będzie naruszał postanowienia Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności. Za niewiarygodne uznano, rzekome posiadanie przez cudzoziemca zakładu jubilerskiego w K. i jego utratę bez żadnej decyzji administracyjnej, czy wyroku sądowego, prze saldowania z powodu (...) pochodzenia i wyznania (...), jakie miały go spotkać na początku pobytu na (...), w tym K. i L., represje ze strony (...) z powodu jego wyznania religijnego. Organ w wyniku analizy informacji Wydziału Informacji i Krajach Pochodzenia UDSC o aktualnej sytuacji na (...), stwierdziły, że skarżący nie opuścił kraju pochodzenia z powodu istnienia uzasadnionej obawy przed prześladowaniami, gdyż władze tego kraju, jak i inne podmioty nie podejmowały wobec niego działań krzywdzących, na tle religijnym, rasowym, narodowościowym, przynależności do określonej grupy społecznej czy poglądów politycznych, tym bardziej, że nie był on zatrzymywany, aresztowany i nie toczyło się wobec niego postępowanie sądowe czy administracyjne. Organ wskazał na niski poziom antysemityzmu na (...), gdzie działa blisko 600 żydowskich organizacji finansowych przez krajowych i zagranicznych sponsorów, które pomaga ja potrzebującym członkom wspólnoty, zwłaszcza ostatnio tym, którzy zostali zmuszeni do przesiedleń z terenów wschodnich. Zdaniem Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców skoro cudzoziemiec nie przedstawił innych niż dotychczas okoliczności uzasadniających udzieleniu mu zgody na pobyt ze względów humanitarnych, to zadanie organ I instancji odniósł się do decyzji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z dnia (...) lipca 2015 r., jak i w decyzji Rady do Sprawy Uchodźców z dnia (...) grudnia 2015 r. Zaskarżona decyzja nie narusza prawa cudzoziemca do ochrony jego życia rodzinnego w rozumieniu art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności ani Konwencji o prawach dziecka. Organ podkreślił, iż wprawdzie zaskarżona decyzja zobowiązuje cudzoziemca do powrotu, jednak zakaz ponownego powrotu do Polski nie jest bezterminowy - wynosi 6 miesięcy. Zatem ewentualna ingerencja w prawo, o którym mowa w art. 8 Konwencji nie ma charakteru bezterminowego. Nadto nie każdy rodzaj więzów rodzinnych, czy prywatnych z krajem goszczącym zasługuje na jednakową ochronę. Dopuszczalność ingerencji w

prawo do życia rodzinnego, czy prywatnego będzie uzależniona od okoliczności konkretnego przypadku. W orzecznictwie ETPCz rozumienie pojęcia "życie rodzinne" co do zasady odpowiada związkom pomiędzy najbliższymi członkami rodziny, np. małżonkami (konkubentami), rodzicami i ich małoletnimi dziećmi czy pomiędzy małoletnim rodzeństwem. Organ podkreślił, iż cudzoziemiec nie jest małżonkiem obywatelki polskiej ani cudzoziemki posiadającej zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE na terytorium RP i nie wykazał żadnych innych osób, z którymi łączyłyby go więzy o charakterze rodzinnym w naszym kraju. Z zeznań cudzoziemca wynika, że jego ojciec zmarł, a matka wyjechała do rodziny w (...), a na (...) pozostała jego była żona z małoletnią córką.

Zaskarżona decyzja nie narusza również prawa cudzoziemca do ochrony jego życia prywatnego w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Skarżący w Polsce przebywa od 2014 r., nie posiada w Polsce majątku trwałego ani źródeł dochodu stanowiących podstawę jego egzystencji. Zatem nie ma podstaw do uznania, że w jego przypadku miało miejsce przeniesienie jego centrum życiowego do Polski i istnieją obiektywne trudności w powrotnym przeniesieniu go do kraju pochodzenia. W odniesieniu do zgłaszanych przez cudzoziemca dolegliwości zdrowotnych (ból głowy i w okolicach serca) i uczęszczania na konsultacje psychologiczne organ stwierdził, iż z punktu widzenia prawa do ochrony życia prywatnego, jego realizacja jest możliwa w kraju pochodzenia. W ocenie organu niewiarygodne są doznania krzywd przez cudzoziemca w powodu przynależności do społeczności (...). Pojedyncze przypadki antysemityzmu, np. ten na który powołuje się skarżący w załączonej publikacji, ma podłoże kryminalne a nie społeczne i nie świadczy o prześladowaniu ludności (...) na (...). Władze (...) mogą zapewnić cudzoziemcowi takie warunki, że będzie mógł kontynuować terapię psychologiczną, neurologiczną oraz kardiologiczną. Z analizy sytuacji na (...) wynika, że cała centralna, zachodnia południowa i część wschodniego terytorium tego kraju to obszar nad którym całkowitą kontrolę sprawują władze państwowe i nie toczą się tam obecnie walki zbrojne i nie dochodzi do poważniejszych incydentów. Organ stwierdził, iż sytuacja skarżącego nie uzasadnia udzielenia mu zgodny na pobyt ze względów humanitarnych czy pobyt tolerowany, bowiem nie zaistniały żadne okoliczności, mogące świadczyć, że powrót cudzoziemca do kraju pochodzenia wiązałby się z jakimkolwiek naruszeniem przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w tym prawa do ochrony życia rodzinnego czy prywatnego. Organ wyjaśnił, iż art. 315 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach określa termin dobrowolnego powrotu, który wynosi od 15 do 30 dni, liczony od dnia doręczenia decyzji. Ponieważ podczas przesłuchania w dniu (...) stycznia 2016 r. skarżący stwierdził, że nie wykona decyzji zobowiązującej go do powrotu, oto organ I instancji zasadnie zastosował art. 315 ust. 2 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach.

Jak stwierdził organ, postępowanie dowodowe w sprawie organ I instancji przeprowadził zgodnie z przepisami k.p.a. oraz ustawy o cudzoziemcach, a zaskarżona decyzja nie narusza przepisów k.p.a. ani postanowień Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie V. S. zaskarżonej decyzji zarzucił

naruszenie art. 348 i art. 351 ustawy o cudzoziemcach i art. 3 Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności, poprzez błędne uznanie, iż powrót do kraju pochodzenia nie będzie stanowił zagrożenia dla jego życia, jak również, że nie będzie w kraju pochodzenia poddawany nieludzkiemu traktowaniu lub poniżającemu traktowaniu, gdyż nie ma przesłanek wystąpienia rzeczywistego ryzyka zagrożeń występujących w kraju, że nie zachodzą w jego przypadku okoliczności uzasadniające udzielania mu zgody na pobyt humanitarny z uwagi na zły stan zdrowia psychicznego. Skarżący zarzucił również naruszenie: art. 107 § 3 w zw. z art. 8 w zw. z art. 11 w zw. z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. poprzez nieodniesienie się do jego stanu zdrowia w kontekście aktualnej sytuacji na (...) i problemów z dostępem do opieki medycznej oraz przejawami dyskryminacji przesiedleńców wewnętrznych, a także naruszenie art. 15 k.p.a. w zw. z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. poprzez ograniczenie się organu II instancji do pobieżnej kontroli decyzji organu I instancji, bez samodzielnego rozpatrzenia sprawy, co skutkowało utrzymaniem w mocy decyzji z dnia 19 lutego 2016 r. oraz naruszenie art. 80 w zw. z art. 107 § 3 w zw. z art. 11 w zw. z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., poprzez niedokonanie oceny powołanych w odwołaniu informacji o kraju pochodzenia przy jednoczesnym niepoczynieniu ustaleń własnych w tym zakresie, co skutkowało utrzymaniem w mocy decyzji z dnia (...) lutego 2016 r. Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz decyzji organu I instancji. W odpowiedzi na skargę Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wniósł o jej oddalenie podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje: Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1066) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. W myśl art. 134 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm.; dalej jako "p.p.s.a.") sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Skarga nie jest zasadna, albowiem zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Materialnoprawną podstawę zaskarżonej decyzji stanowił art. 302 ust. 1 pkt 16a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zgodnie z którym cudzoziemcowi wydaje się decyzję zobowiązującą do powrotu, gdy została wydana decyzja o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej lub decyzja o pozbawieniu go statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej i cudzoziemiec nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie i przypadku, o których mowa w art. 299 ust. 6 pkt 2. Z kolei ten ostatni przepis stanowi, że cudzoziemiec jest obowiązany opuścić terytorium RP w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub decyzja o pozbawieniu go statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej stała się ostateczna, a w przypadku wydania decyzji przez organ wyższego

stopnia, od dnia w którym decyzja ostateczna została cudzoziemcowi doręczona. Bezsporne w sprawie jest to, że w dacie orzekania przez organ zarówno I instancji, jak również organ odwoławczy w obrocie prawnym znajdowała się ostateczna decyzja Rady do Spraw Uchodźców z dnia (...) grudnia 2015 r. o odmowie nadania statusu uchodźcy, odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej. W tej sytuacji skarżący miał obowiązek w terminie 30 dni licząc od daty (...) grudnia 2015 r. odebrania decyzji z dnia (...) grudnia 2015 r. opuścić dobrowolnie terytorium RP. Bezsprzeczne jest, że skarżący nie opuścił dobrowolnie terytorium Polski zarówno w terminie określonym w art. 299 ust. 6 pkt 2 ustawy ani po odebraniu ww. decyzji Rady do Spraw Uchodźców. Taki ustalony stan faktyczny w sprawie uzasadniał zatem zastosowanie normy art. 302 ust. 1 pkt 16a ustawy i zobowiązanie skarżącego do powrotu oraz zakazie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen przez okres 6 miesięcy od dnia wydania decyzji. Należy podkreślić, że wystarczającym do wydania orzeczenia zobowiązującego cudzoziemca do powrotu jest wystąpienie jednej z przesłanek określonych w art. 302 ust. 1 pkt 1-16 ustawy. Przepis ten bowiem został skonstruowany w ten sposób, że przy poszczególnych przesłankach posługuje się słowem "lub", statuując w ten sposób 16 niezależnych podstaw wydalenia cudzoziemca. Trafnie zatem Szef Urzędu przyjął jedną przesłankę, której wystąpienie wykazał przeprowadzonym postępowaniem wyjaśniającym i w tym zakresie zarzuty skargi podnoszące naruszenie przepisów k.p.a. nie mogły się ostać. Otóż w ocenie Sądu postępowanie wyjaśniające zostało przeprowadzone w sposób realizujący dyspozycję art. 7, 77 § 1, 80 k.p.a. W szczególności organ dokonał oceny w świetle mogących mieć zastosowanie przepisów prawa materialnego (art. 348 i art. 351 ustawy) tych okoliczności, które mogłyby skutkować odstąpieniem od procedury zobowiązania cudzoziemca do powrotu. W ocenie Sądu w sposób prawidłowy wyjaśniono cudzoziemcowi, że organ nie daje wiary jego twierdzeniom jakoby wystąpiły przesłanki do ochrony skarżącego z powodów humanitarnych, czy też udzielenia zgody na pobyt tolerowany. Trafnie stwierdził organ, że decyzja o odmowie nadania statusu uchodźcy jest ostateczna w toku instancji, co oznacza, że może stanowić podstawę przy budowaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie. W dacie orzekania przez organy obydwu instancji decyzja o odmowie nadania statusu uchodźcy wywierała skutki prawne i jako taka mogła stanowić przesłankę do wydalenia cudzoziemca stosownie do art. 302 ust. 1 pkt 16a ustawy. Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty naruszenia art. 348 i 351 ustawy. Normy te statuują przesłanki o charakterze humanitarnym, których wystąpienie nakłada na organ obowiązek zastosowania instytucji prawnych, mających na celu ochronę cudzoziemca przez konsekwencjami powrotu do kraju pochodzenia, pomimo, że w świetle prawa krajowego występuje przesłanka do jego wydalenia. W art. 348 ustawy przewidziano zgodę na pobyt na terytorium RP ze względów humanitarnych, natomiast w art. 351 ustawy zgodę na pobyt tolerowany w okolicznościach tamże określonych. Organ wskazał, że w procedurze uchodźczej organy nie dały wiary zeznaniom skarżącego co do rzekomego jego prześladowania i jego obawy przed powrotem do kraju pochodzenia. Zatem organ w obecnie prowadzonym postępowaniu był uprawniony do powołania się na stanowisko wyrażone w innym postępowaniu administracyjnym przez inny organ co do oceny wiarygodności

skarżącego, skoro przedstawiał tożsame fakty i próbował wywieść z nich skutek prawny dla własnej sytuacji w obecnym postępowaniu. Nie było więc potrzeby ponownego rozpatrywania kwestii zasadności udzielenia zgody na pobyt tolerowany ze względów humanitarnych w powołaniu na te same okoliczności faktyczne, które zostały ocenione uprzednio jako nie mające miejsca. Szef Urzędu zaaprobował ocenę twierdzeń skarżącego dokonaną na potrzeby innego postępowania, co oznacza, że nie miał obowiązku dokładnego analizowania materiału dowodowego w tym zakresie i zamieszczenia w uzasadnieniu odrębnych rozważań. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy podzielić stanowisko organów obu instancji, że skarżący w toku przedmiotowego postępowania nie przedstawił nowych istotnych okoliczności, mogące stanowić podstawę do zmiany dotychczasowego stanowiska. Cudzoziemiec nie przedstawił żadnych faktów i okoliczności wskazujących na to, aby władze kraju pochodzenia bądź inne podmioty wymienione w ustawie o cudzoziemcach podejmowały wobec niego działania krzywdzące na tle religijnym, rasowym, narodowościowym, przynależności do określonej grupy społecznej czy poglądów politycznych. Skarżący sam oświadczył w toku postępowania uchodźczego, że nie był zatrzymywany, aresztowany, nie toczyło się wobec niego postępowanie sądowe ani administracyjne. Nie był skazany wyrokiem sądowym nie brak udziału w działaniach wojennych. Jak wskazał organ wedle informacji Wydziale Informacji o Krajach Pochodzenia UDSC na (...) odnotowywane są nieliczne przypadki antysemityzmu, stąd też twierdzeniom skarżącego o prześladowaniu go z powodu wyznania (...), nie można uznać za wiarygodne, chociażby z tego względu, że na terenie (...) działa kilkaset (...) organizacji udzielających pomocy członkom wspólnoty, w szczególności przesiedleńcom z terenów wschodnich. Zauważyć przy tym należy, że skarżący w razie doznania przejawów prześladowania ze względu na wyznawaną religię lub pochodzenie (...) może zwrócić się do organów władzy o ochronę, o którą dotychczas się nie zwracał pomimo, że jak twierdzi tego rodzaju prześladowań doznał. Słusznie organ uznał, że skarżący może leczyć się w kraju pochodzenia, bowiem władze (...) mogą mu zapewnić stosowaną opiekę lekarską i psychologiczną. Podzielić należy również stanowisko organów, że powrót skarżącego do kraju pochodzenia nie będzie naruszał prawa do życia rodzinnego strony w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Zdaniem Sądu, wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały przez organ wyjaśnione i uwzględnione, przy czym subsumcja tak ustalonego stanu faktycznego pod znajdujące zastosowanie normy prawa materialnego dokonana w oparciu o zasadę swobodnej oceny dowodów i z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania, musiała doprowadzić organ do wniosku, że w przypadku skarżącego zachodziła przesłanka do zobowiązania go powrotu do kraju pochodzenia, jednocześnie nie zaistniały przesłanki wyłączające do wydania kwestionowanej decyzji. Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 151 p.p.s.a. skargę oddalił